

Susuyorum

— güney-su · 22 Kasım 2017

ne sana gelişimi duyabildin
ne de sokak başlarını mesken tutan cılız lambalardaki titreyişimi
şah damarının hangi gölgesinde kaybettim kendimi
inan, bilmiyorum

yıldızlar dahi ismini haykırırken
maviliğin derinliğine kanat çırpılmaktan vazgeçti serçeler
ve bir zamanlar
sarıp sarmaladığın gözyaşlarımın sebebini unuttum
ezele, vebal oldu anılarım

yakışksız hasretimle
ölüm kokan gözlerinin derinindeyim
hele bir de yüreğime mürekkep olan bakışların yok mu
sanki, hiç güneş görmemiş bir karanlığa mahkum gibiyim
kanatları sarhoşluğumla kırılmış anka misali
lütfen
kederimin narasını dizginleyecek bir şiir bul bana
her ne kadar tozunu silkelemeye kalksam da
tereddüt etmeden süzülüyor sensizliğim avuçlarımdan

ve yine susuyorum telafisi olmayan hüznülere

emelgüneysu